ЧЕРВЕНЬ

1983

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№11 (1149)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ШИРЯЄВА

Трапляються й такі ще серед нас
Умільці гайнувать робочий час:
«Трудівничкові» зарплатня іде,
Але — із місця не рушає діло,
Бо сам «трудівничок» — хто й знає де,
А на робочім місці — тільки тіло!

Диво з фокусами

Поети — вони звикли захоплюватись. Якби я був поетом, то я почав би свою розповідь приблизно так:

Кажуть люди справедливо,
Що електрика — це диво:
По дротах вона тече,
Віє, меле, хліб пече,
Шиє, доїть — робить все,
Навіть череду пасе.

Але оскільки я не поет, а електрика давно вже перестала бути дивом і в селах, і в містах, то я спробую почати по-іншому.

Ах, яку красиву контору мають працівники Шполянського району електричних мереж! Казка, а не контора. Облямована й розцяцькована, наче лялечка. Під вікнами цвітуть і пахнуть троянди. Словом, шик, блиск і красота.

А відразу за воротями починається саме господарство експлуатаційників. Починається воно з залізобетонного стовпа, який похилився до землі, ніби п'яниця після весілля...

Далі — більше. Уздовж вулиць та доріг району стоять старенькі дерев'яні опори, понахилявшись у різні боки, так що й не второпаєш: чи то стовпи на собі електродроти тримають, чи, навпаки, дроти отих трухлявих інвалідів підтримують. Досить дмухнути пристойному вітру, як проводи замикаються і струм автоматично відключається. Тоді зупиняються кормоцехи на фермах, люди у хатах засвічують каганці, а доярки засукують рукави та беруться доїти корів вручну. Отож, як бачимо, у колгоспах надої залежать не лише від кормів, а й від сили вітру: чим більший вітер — тим менше молока.

Викликати зі Шполи у село електрослюсарів-ремонтників — все одно, що залазити на небо по конопляній вірьовці. Для цього потрібно мати не лише справний телефон та міцні нерви, а ще й добрий запас пального. Бо черговий диспетчер відразу запитає: «А дасте бензину назад доїхати?..»

Та не завжди і бензин врятовує. Одного разу біля кормоцеху колгоспу «Україна» впала опора електропередач. Сільські електрослюсарі пообіцяли не тільки зарядити бак автомашини, яка прибуде з ремонтниками, а дати пального ще й у запас. Однак у районі електромереж не клюнули і на таку принаду. Тоді колгоспники поздіймали шапки і низько вклонилися керівникам Шполянської сільгосптехніки. Звідти прибули механізатори з краном і поставили опору.

Ну, а як же полагодити електропроводку рядовому колгоспникові, у якого немає не те що бензину, а навіть гасу, бо гасову лампу давно викинув з хати?..

На це запитання черговий диспетчер Шполянського району електромереж відповів так:

— У нас немає чим везти електрослюсарів у село... Якщо є автомашина, то немає бензину, а коли є бензин — немає транспорту... Виходить, як у тій поговірці: Клим дома — Хоми нема, Хома дома — Клима нема...

Йшов я вулицями Шполи і сушив собі голову над таким питанням: де бувають Клим та Хома, коли їх вдома нема?

Отак ішов, аж поки заболіли ноги. Побачив автобус та й поспішив до нього, щоб під'їхати. Потягнув за ручку дверей, а мене ззаду потягнув дядько за полу:

— Куди лізеш? Хіба не бачиш? Це не міський транспорт, а персональний автобус товариша Тітка. Знаєш, хто такий Тітко?..

Аж ось і сам Андрій Іванович Тітко — начальник району електромереж підходить. Привіталися. Запросив він мене у автобус.

— У ногах правди немає,— каже.

Їдемо. Автобус такий просторий, що можна б вмістити у нього всі п'ять бригад електрослюсарів. А нас двоє у такій великій посудині. Сидимо, наче двоє зернят у маківці. А колеса вистукують на вибоїнах таку мелодію:

— І Клим дома, і Хома,
Та порядку в нас катма!..

Тепер дозвольте повести мову про другий бік медалі — споживачів енергії. Скажемо наперед, що й тут не блищить.

Чимало розвелося в районі марнотратників електроенергії, різних «винахідників» та «раціоналізаторів». Ось у колгоспі «Зоря» вирішили змайструвати електричного сторожа. Це рішення прийняли після того, як однієї ночі на фермі було вкрадено телицю. Тоді голова колгоспу Василь Порфирович Хонько розпорядився:

— Поставимо потужний прожектор, щоб можна було помітити злодія...

Так і зробили. Горів прожектор по ночах та й горів. Під снопом його проміння часом можна було побачити приблудного песика, який прибігав сюди погрітись...

Та одного ранку по колгоспу прокотилася неприємна звістка: вкрадено корову Ширму!

Ось тобі й маєш... Скільки енергії вилетіло собаці під хвіст, а крадіжка сталася... В чому ж справа?

А справа, вибачайте, у тому, що В. П. Хонько встановив прожектор не на подвір'ї фарми, а над дверима свого будинку...

Ще один електросторож горить на задвірках шполянського ресторану, де директором Катерина Степанівна Кудієнко. Тут освітлюється кілька ящиків з порожніми пляшками та зграя котів-аборигенів.

Вранці коти розбігаються, а лампа горить, бо виключити її з вулиці можна тільки з допомогою рогатки. Вимикач знаходиться в буфеті, а буфетниця розпочинає роботу о десятій годині ранку. Але й тоді, коли відкриється ресторан, лампа продовжує горіти, бо буфетниця горить бажанням більше вторгувати, і їй не до лампочки.

А в чайній села Мар'янівки електрикою замінили кочегара... Зважаючи на те, що тут торгують лише холодними закусками, опалюється приміщення електроплитою.

Добре нагрівають державну касу таким же чином і на інших об'єктах. Директор Шполянського районного об'єднання громадського харчування Ольга Олександрівна Зачепа не раз платила штрафи за перевитрату та неправильне використання електроенергії. У червні 1982 року — 3020 карбованців, у грудні — 1226, а в січні цього року — 1277. І що ви думаєте? Отакі солідні витрати аніскілечки не позначаються на її сімейному бюджеті, бо робить вона їх не з власної кишені, а з державної каси.

І Ольга Олександрівна, зауважимо принагідно,— не самотня. Директор контори госпрозрахункового торговельного підприємства Раїса Михайлівна Прилуцька також заплатила 533 карбованці штрафу — і теж уявіть собі не збідніла!..

Отож, підсумовуючи все сказане, додам наприкінці: хоч електрика для нас із вами давно вже перестала бути дивом, усе ж подекуди вона ще викидає такі чудернацькі фокуси, що просто рота роззявиш від подиву...

М. ПРЯДКО.

Черкаська область.

Плакат І. СИЧОВА
(Видавництво «Плакат», Москва).

Не сподіваймось, навіть мимохіть,
Що із цим свинством справиться ведмідь:
То — казочка з наївного дитинства;
На це надії марно покладати —
Самим потрібно ліс оберігати
Од неповаги хамської та свинства.

Телеграфне агентство Перця

НАЙВИТРИВАЛІШІ НОВОСЕЛИ

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Керівництво восьмого будинкоуправління Дарницької дистанції цивільних споруд вирішило прикріпити на фасаді будинку № 3-А, що по вулиці Привокзальній в м. Борисполі, дошку з написом «Будинок витривалих новоселів».

«Витривалість мешканців цього дев'ятиповерхового будинку викликає у нас неабияке захоплення,— сказали кореспондентові ТАП в будинкоуправлінні. — Уявляєте, з вересня минулого року тут не працює ліфт, часто відсутня вода, не систематично вивозиться сміття, а вони живуть... Якби усі наші новосели були такими терплячими, то ми б і горя не знали».

РАДІСНА ЗВІСТКА

Надійшла цими днями до штаб-квартири ТАПу з Надвірнянської міськради Івано-Франківської області. Після майже річних клопотань жительки міста М. М. Кубірки замінити у квартирі несправну газову плиту, її наполегливість була винагороджена: плиту замінили. Про це повідомив голова міськради П. С. Бобровський. Радість могла б стати подвійною, якби тов. Бобровський знайшов можливість сповістити, що належно оцінено також і винних у тяганині.

ЛОТЕРЕЯ В ЛАЗНІ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Цікаво проходять відвідини лазні в селі Качаївці Ямпільського району. Оскільки на всіх бажаючих попаритися тут лише один таз, право користуватися ним розігрують у лотерею. У такий спосіб правління місцевого колгоспу імені Енгельса має намір зібрати кошти на придбання необхідного банного інвентаря.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

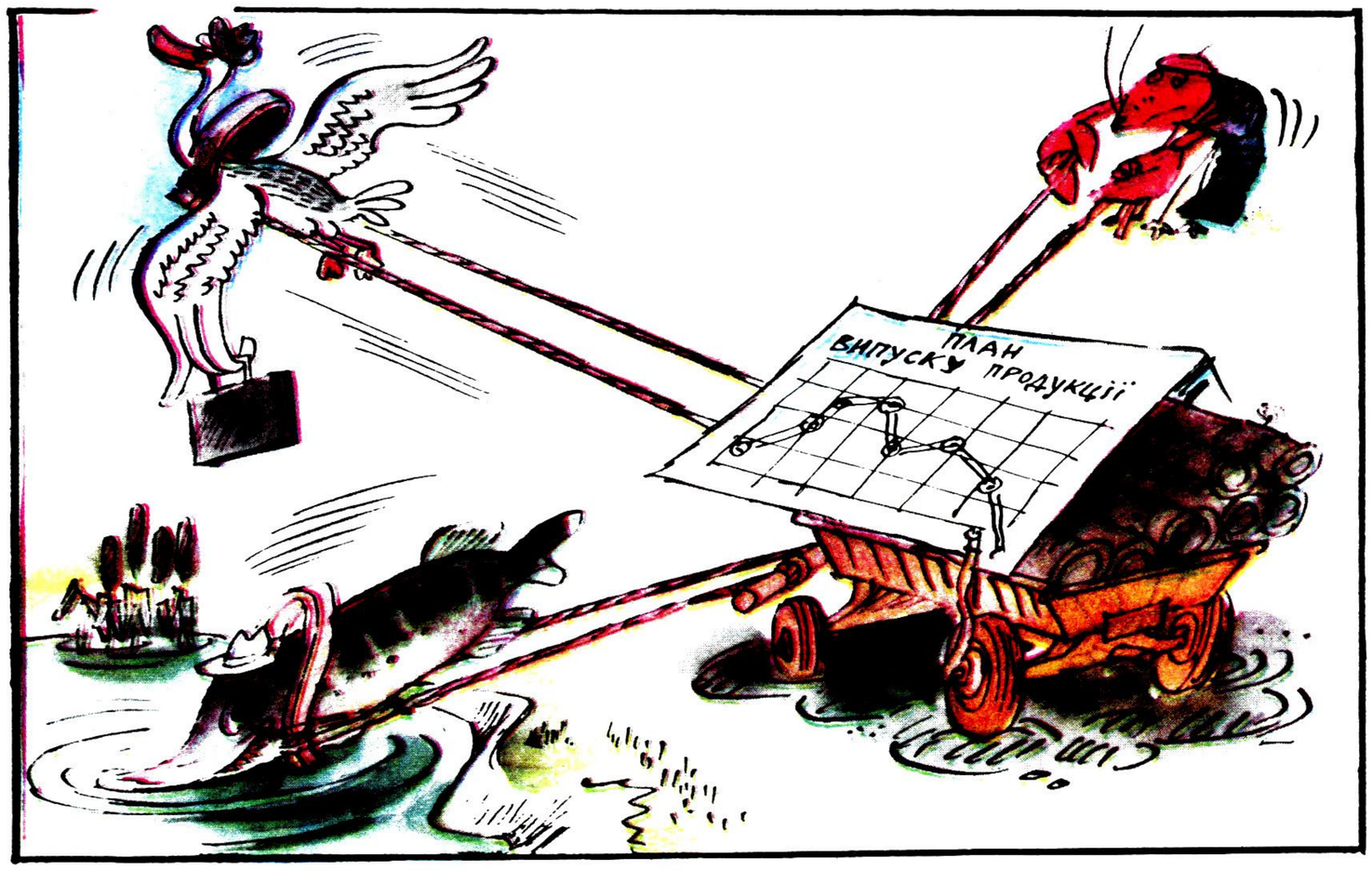

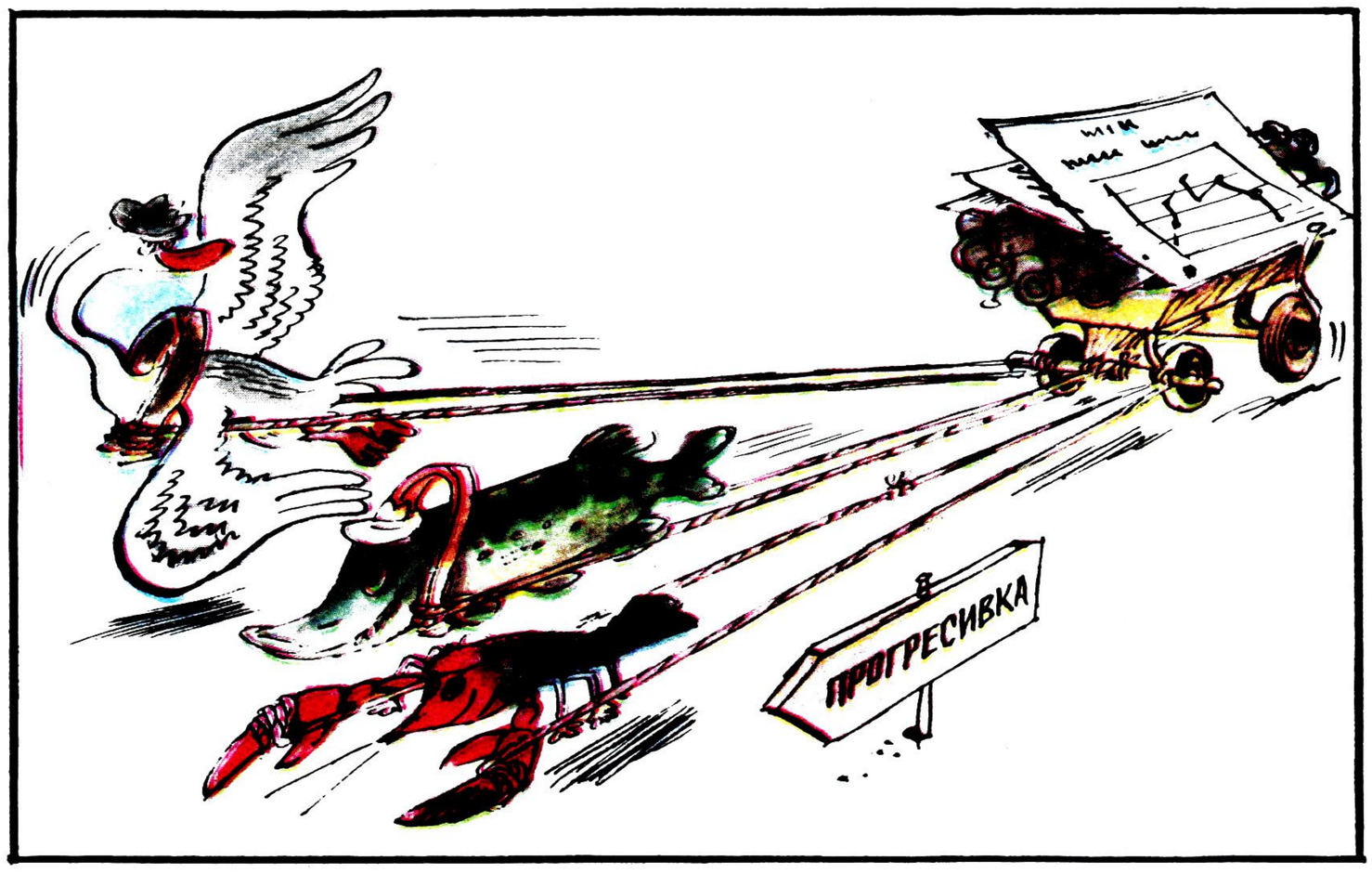

Без слів.

Із циклу
«Легенди чужого краю»

Дивний хлопчина вродився колись в одному не нашому краї. Було там усяких: з очима темними, як ніч, і голубими, як небо, із сірими, мов кремінці, і зеленкуватими, наче морська хвиля. А цьому втулила природа ні те ні се — без кольору, ніби забракло їй наразі геть усіх барв. Але то півбіди, на біду повернуло пізніше.

Змалку, поки ходив під стіл пішки, він лупав безбарвними своїми очима просто так, аби лупати. Та коли добряче підріс і в парубки вибився, почалося тоді чортіщо. Прискалиться, бува, збоку на чиюсь корову — й молоко бідолашній скисне ще у вимені. Обзирить весною цвіт яблуні — диви, восени замість ваговитих рум'яних плодів рясніють на ній миршаві кислиці.

Чутка про молодика з кислим оком рознеслася скрізь, і скрізь стереглися того пристріту. А найбільше мороки батькам: це ж до якого, думають, діла чадо своє приставити? В пастухи чи садівники не годиться, зерно під його прижмуром пліснявіє, на винарню теж не візьмуть... Довго сушили собі голову та й подалися нарешті до славетного в тім краї мудреця: отак, мовляв, і так, дай раду-пораду. Вислухав їх мудрець, потеребив сиву бороду.

— Авжеж,— мовив перегодя,— халепу маєте чималу. Проте нема в світі людської вади, яку розумом не можна було б обернути на користь. Ось купила моя жінка сьогодні на базарі оцту, нікудишній, хоч вилий. А ваш син самим лише поглядом хіба ж такий виробить! Ще й майстром назвуть знаменитим...

Подякували батьки мудрецеві, пішли звеселені. І став невзабарі кислоокий виробляти найліпший оцет. Усі хвалили; сягнув його продукт навіть високого королівського столу.

— Який смак, яка гострота! — вигукнув захоплено король, що страх полюбляв беручкі приправи.

І призначили кислоокого постачальником двору його величності, і медаллю за старанність нагородили. У шані та достатку звікував він вік, потомство залишив численне й спочив під гранітною брилою з написом:

«Тому, хто знайшов своє місце в житті, добре й на цвинтарі».

Шкода тільки, нащадки, успадкувавши цілком властивості батькового ока, не зважили на це слушне слово. Їм би дотримуватись далі вивіреної лінії — аж ні, потягло до іншого. Один вирішив, що досвід продукування оцту вже дозволяє йому перейти на вино,— й підсовував покупцям кислятину, від якої судомило щелепи. Другий куховарити заповзявся. Третій у скоморохи гайнув, сипав прокислими дотепами. Четвертий... Та хіба всіх перелічиш, сказано ж, що потомство було численне.

У тих, певна річ, також знайшлися діти, онуки, правнуки, розгалузились бадиллясто, закоренилися по всіх усюдах. Тепер, трапляється, глянеш: оввa, куди занесло кислоокого, в які сфери!

А оцет часом продають ну такий же поганющий, хоч вилий...

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО.

Друже Перче!

Я не раз чула, що з ремонтом побутової техніки в майстернях усіляке трапляється: і пилом вона, бува, припадає, і лагодять її неякісно. Але щоб, скажімо, від пральної машини майстри лишили ріжки та ніжки, і навіть цих ріжок та ніжок власникові не повертали,— в таке я не вірила. Аж поки на початку січня минулого року не здала в будинок побуту села Цибулевого ремонтувати пральну машину «Рига-8». Потрібно було замінити лише трубу, якою стікає вода. У майстерні моя механічна помічниця стояла до вересня. Потім з неї зник двигун. Зникли, точніше, звільнилися з роботи і майстри, які його зняли.

Словом, я й досі без машини. А без неї мені як без рук: маю п'ятьох дітей, отже, «Рига-8» без роботи не простоювала. Возити ж речі у пральню — дуже далеко. Та й страшнувато: а раптом їх спіткає доля машини?

О. РИБАЛКА,
жителька села Чутівки
Знам'янського району Кіровоградської області.

Буває ж так: вихопиться в тебе лайливе, образливе слово, а потім сумління починає гризти. Оце їду зараз в поїзді, пишу листа до тебе з проханням, щоб ти вибачився за мене перед... А втім, розповім усе по порядку. Треба було мені покласти до автоматичної камери схову на вокзалі у місті Слов'янську валізу. Вкинув я 15 копійок. Не спрацювала та камера і грошей не віддала. Намацав я в кишені ще 15 копійок. Знову не зачиняється камера схову. Потім я довго бігав по вокзалу, міняв гроші, кидав у ті отвори, нарешті, безрезультатно витративши карбованець і п'ять копійок, звернувся до чергової. Ще добре пововтузившись, зачинили ми врешті-решт одну з камер. А коли вранці треба було збиратися на поїзд, виявилося, що камера з моєю валізою не відчиняється. Що я пережив, поки за допомогою тієї ж таки чергової камеру вдалося відчинити! Стрибаючи в поїзд на ходу, як я лаяв ту автоматику! І от тепер раптом стало мені соромно. Ну при чому тут автоматика! Хіба вона винна, що потрапила саме на Слов'янський вокзал до таких недбайливих господарів?

Донецька область.

А. ДУДКА.

Пам'ятаєш приказку: «Ждала-пожидала, а як прийшло, то розплакалась». Ось так і ми чекали, чекали дроту від наших запорізьких постачальників, а як прибув той дріт нарешті з Волинської обласної бази матеріально-технічного постачання до Ковельської райсільгосптехніки, ми аж за голови схопилися — що тепер робити? Річ у тім, що він намотаний на котушку, а важить «котушечка» більше тонни. Як ти до неї підступишся, щоб розмотати той дріт і поділити між колгоспами? Хоч гопки скачи, а нічого не вдієш без відповідної техніки, якої — і це чудово знають постачальники — в нас немає і бути не може. Отак, Перче, трапляється, коли вміють готувати, та не вміють подавати. Аби випхати за ворота, а там хай собі споживач сам сушить голову!

Волинська область.

А. КАШИНСЬКИЙ.

Тебе ще ніколи не кликали в гості за таким принципом: приходь, мовляв, дорогенький, але тільки тоді, коли нас дома нема? А от керівництво Полтавського обласного побутового ремонтно-будівельного тресту саме так і запросило до себе відразу багатьох жителів міста і області, або конкретніше — господарів власних будинків. В обласній газеті воно вмістило оголошення, запрошуючи подавати замовлення «на спорудження, ремонт житлових будинків, підсобних приміщень, гаражів, інших будівель з будівельних матеріалів організації чи замовників» і далі: «Кваліфіковані спеціалісти будівельних організацій виконують усі види столярних робіт, проводять облицювання будинків цеглою, плиткою, а також санітарно-технічні роботи...»

Дочитавши до цього місця, я мало не схопив капелюх і не помчав подавати замовлення. Але в останню мить, погляд зупинився на наступному абзаці: «Увага! Замовлення приймаються тільки при наявності невеликої черги в ремонтно-будівельній організації на ту чи іншу роботу». А ти бачив коли-небудь, Перче, чи, може, чув, щоб десь виникала така ситуація: будуйся — не хочу? Я — теж. А тому останній рядок оголошення — «Чекаємо замовлень від господарів власних будинків» — я розцінив як свідчення того, що в керівників рембудтресту є почуття гумору. Або невикористані кошти на рекламу.

В. СМИРНОВ.

Як ти вважаєш, чи можна закінчувати те, чого й не починали? Виявляється, можна. Ще рік тому на нашу скаргу про те, що дорогою в с. Піщаному ні пройти, ні проїхати, виконком Білоцерківської райради повідомив: будівельний трест № 5 «Облкиївпромбуду» в даний час вирішує питання про... «закінчення робіт по будівництву дороги в IV кварталі 1982 року, згідно зобов'язань...»

Воно, звичайно, вирішувати питання про закінчення будівництва, певно, легше, ніж розпочати саме будівництво. Бо й досі на відрізок дороги, про який ідеться вже багато років, не ступала й нога жодного будівельника з того тресту.

Київська область.

В. ГРАБАР,
зав. фельдшерським пунктом.

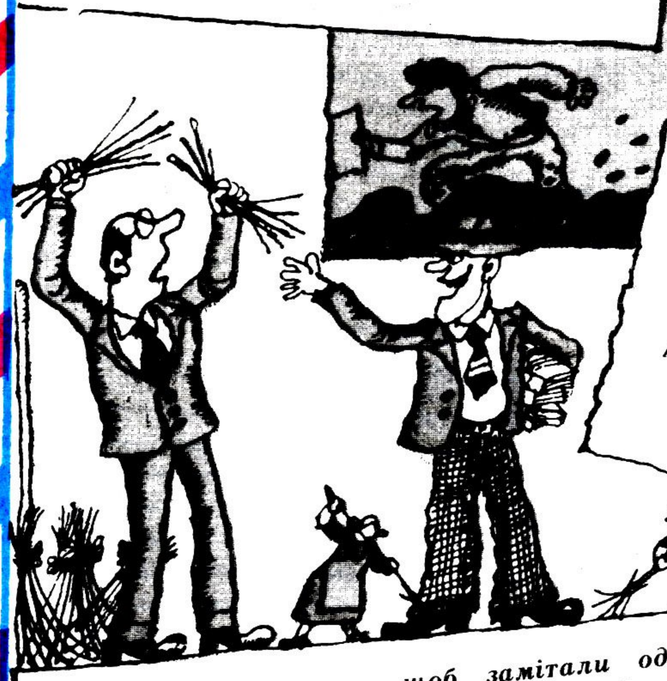

Ти бачив колись, щоб замітали одночасно чотирма віниками? Приїдь до нас, на Дарницький шовковий комбінат — побачиш. А доводиться брати одночасно чотири віники в руку, щоб підмести наші виробничі приміщення, бо один віник — це, не перебільшуючи, якихось десять-п'ятнадцять лозинок. Отак «щедро» в'яжуть віники в колгоспі «Нове життя» Бородянського району на Київщині. І за ці лозинки здерли недавно з нашого підприємства близько трьох тисяч карбованців.

Дуже просимо тебе, Перче, вже не пошкодуй перчин для цих халтурників. Щоб вони принаймні до нових віників запам'ятали.

С. СИМОНОВСЬКИЙ,
член групи народного контролю.

Багато ще загадок у природі. Ось і ми тобі хочемо про одну розповісти. Наш клуб будується десять років. Вірніше добудовується, бо стіни його ще десять років тому було майже зведено. Так от, на будівництво нашого клубу щороку завозиться цегла, інші будматеріали. Проте за кілька місяців цегла разом з іншими матеріалами кудись безслідно зникає. А стіни клубу, замість рости, навпаки, зменшуються — руйнуються від дощу і вітру.

Цікаво, Перче, чим би ти пояснив це загадкове явище. Ми, молодь села Вороб'ївки, пояснюємо його недбалістю і безвідповідальністю нашого керівництва.

Новгород-Сіверський район
Чернігівської області.

МОЛОДЬ СЕЛА.

Усе пізнається в порівнянні. Я, наприклад, не уявляв раніше, що може бути щось мерзотніше, ніж хабарництво в чистому, так би мовити, вигляді, коли людина бере запропоновані за якусь послугу гроші, продаючи, таким чином душу оптом і вроздріб. А от познайомився з Борисом Михайловичем Дмитрієвим та роботою очолюваної ним фірми — Кіровоградським управлінням ритуальних обрядів,— і переконався: буває іще мерзотніша мерзотність. Це здирництво. Причому й воно, виявляється, має свої відтінки.

Одна річ, коли, скажімо, жеківський слюсар буквально збиткується над вами і вашим часом, прикувавши вас до фонтануючого крана своєю, м'яко кажучи, непунктуальністю, а потім іще й нахабно натякає, начебто копійчану прокладку він з-під землі дістав і що таке старання вимагає належної винагороди. В цій ситуації у вас є вибір: можна слухняно викласти троячку, а можна й не викласти, бо коли слюсар прийшов, кран він усе-таки приборкає.

І зовсім інше, коли в людини горе, коли приходить вона в оте ритуальне управління, розраховуючи якщо не на глибоке співчуття, то, принаймні, на швидке виконання усіх формальностей, пов'язаних з похоронами, а її обмацують липкими поглядами, прикидаючи, яку суму з цього клієнта можна вичавити понад розцінки.

Для родичів померлої вісімдесятичотирирічної Г. А. Свириденко ця сума становила двадцять вісім карбованців. Вісім карбованців узяв бригадир Лелеківського кладовища за місце для могили; десятку довелося вкласти у свідоцтво про смерть при оформленні автокатафалка і оркестру, бо в управлінні практикують половинний сервіс: є автокатафалк — нема оркестру і навпаки; ще червінець заплатили за право вибрати труну.

І це ще по-божому. Багато хто не вкладається і в півтори сотні. Музиканти менше сотні за півгодини роботи не беруть. Плюс випивка і закуска за упокій душі. Плюс копання ями з тим же одноразовим харчуванням могильників.

Та це, так би мовити, лише первинні клопоти, і тривають вони день-два. Як правило, на цьому спілкування з похоронною фірмою не припиняється: багато хто хоче поставити померлим рідним пам'ятник, а пам'ятники — монополія управління. Але тепер шукати спільну мову клієнтам доводиться не з рядовими здирниками, а на вищому рівні — безпосередньо з Борисом Михайловичем Дмитрієвим.

Особисто мене начальник управління запевнив, що пам'ятників у них — хоч греблю гати, бери — не хочу. Якщо й трапляються інколи затримки, то тільки через постачальників. Словом, ідеальна вимальовується ситуація: клієнт вибирає, що йому до вподоби, платить у касу гроші, деталі пам'ятника передають художникам, ті оперативно вибивають на камені необхідний напис, виготовляють портрет, керуючись виключно затвердженими розцінками, і незабаром у книзі відгуків з'являється вдячний запис відвідувача.

Уточню відразу: теплих записів у книзі відгуків мені почитати не пощастило, оскільки їх не було.

— Невже нема?! — здивовано вигукнув Борис Михайлович, коли я йому про це сказав. І це здивування було настільки щирим, що я вирішив поцікавитися у кількох навмання вибраних замовників-кіровоградців, чому вони проявили таку чорну невдячність. Ось їхні відповіді.

Т. І. КОВАЛЕНКО: Я хотіла замовити пам'ятник померлому чоловікові — офіцерові, фронтовику, нагородженому багатьма бойовими орденами і медалями. Майже рік Дмитрієв водив мене за носа. Такої пихатої людини я ще не бачила. До нього звертаєшся, а він тебе наче не бачить і не чує, повертається і мовчки йде геть. Нарешті, коли я вже була доведена, як то кажуть, до точки кипіння постійними приниженнями, він показав мені на купу неоковирних плит: «Беріть!» «А як же повантажити?» — питаю. «Домовляйтеся самі». Я пішла до музикантів, які саме грали в одній з кімнат у карти, і вони за двадцять карбованців повантажили плити у грузовик, теж найнятий мною на стороні. А в управлінні, між іншим, є і автонавантажувач, і вантажний автомобіль.

О. М. ОСТРОУХОВА: Я пройшла ті ж кола принижень, що й Тамара Іванівна. І за вантаження деталей пам'ятника заплатила стільки ж.

Л. М. ТИМОФЕЄВА: Я теж бігала за Дмитрієвим не менше, аж поки знайомі з практикою роботи управління люди не підказали: зайди до Дмитрієва, поклади на стіл сто карбованців і матимеш пам'ятник. Я так і зробила. Дмитрієв запитав: «Ви хочете, щоб я був вашим опікуном?» Він провів мене у бухгалтерію, наказав швиденько оформити замовлення і повернувся до себе.

В. І. АНДРЕЄВА: Я майже рік ходила до начальника управління Дмитрієва, але щоразу чула: чекайте. Нарешті він сказав: давайте завдаток. «Я вийняла п'ятдесят карбованців». «Мало,— відповів Дмитрієв,— давайте ще стільки ж». Я виконала його вимогу. Незабаром він дозволив продати мені пам'ятник. Я заплатила гроші в касу сповна. А «завдаток» Дмитрієв мені так і не повернув.

Г. В. НЕГРІ: Мені так сказали: поки Дмитрієв нічого не матиме з тебе, ти не матимеш пам'ятника. Я зайшов до начальника і під час розмови поклав на краєчок стола п'ятдесят карбованців. Дмитрієв глянув на гроші і сказав: «Ходімо». Ми прийшли з ним на склад і він розпорядився продати мені той самий пам'ятник, за яким я виходив кілька місяців. Коли він узяв гроші, я не знаю, бо, виходячи з кабінету, він залишив їх там же, на столі.

Я погрішив би проти істини, якби стверджував, що немає жодної людини, котра б не могла сказати про Б. М. Дмитрієва доброго слова. Є такі люди. Але вислухати мені їх не вдалося. З різних причин.

Скажімо, художник К. І. Катренко, ледь зачувши про перевірку, терміново виписався з Кіровограда і накивав п'ятами у невідомому напрямку, покинувши і шикарний будинок, і один з кількох автомобілів. А в нього напевно знайшлося б чимало найпохвальніших епітетів на адресу Дмитрієва. Бо хто ж, як не Дмитрієв, створив для Катренка воістину райські умови для роботи: брав за портрети художник стільки, скільки хотів, гроші клав у кишеню, портрети виготовляв з «лівого» матеріалу, і таким чином заробляв за місяць по кілька тисяч карбованців.

Не в обиді на начальника і водії Багатирьов та Колган. Раніше в управлінні була бригада, яка за визначену прейскурантом плату встановлювала пам'ятники. Дмитрієв бригаду ліквідував. А Багатирьов з Колганом охоче переклали на себе всі її турботи. Звичайно, не через прагнення піднести похоронний сервіс на вищий рівень. У їхньому розпорядженні вантажна машина, якої — ви пригадуєте? — не могла допроситися замовниця Т. І. Коваленко. Бензин — за рахунок управління, поточні витрати — також. А гроші — по 120 карбованців за пам'ятник — у власну кишеню.

От і скажіть мені: хіба не бліднішає навіть чистої води хабарник на фоні описаного вище сузір'я ритуальних діячів, котрі — бр-р-р! — так присмоктались, наче п'явки, до чужого горя, що й не відірвеш.

А відірвати треба.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Я прогуляв...
— А я догулявся.

ГУМОРЕСКА

Приходжу я в лікарню, з годину в коридорі у черзі вистояв, плечем стіну підпираючи, нарешті потрапляю до кабінету.

— Серце,— кажу терапевту,— болить і болить...

— Біль — це сторожовий пес нашого здоров'я,— не піднімаючи голови і щось швидко записуючи в карточці попереднього хворого, озивається лікар. — Так говорили ще давні греки.

Мені, звичайно, від того, що так говорили давні греки, не легше.

— Може, й пес,— згоджуюсь,— але щось він останнім часом надто часто почав гавкати.

— Гм... — і лікар ще швидше пише, як і раніше, не піднімаючи голови,— якщо гавкає, то, виходить, сигналізує про неблагополучні процеси у вашому організмі. — Він нарешті дописав і звів на мене стомлені очі. — Роздягайтесь...

Ну, обслухав він мене, папірців різних понавиписував на рентген, на аналізи, на електрокардіограму тощо. І велів прийти до нього через тиждень. (Хвороби, зауважу, тепер такі хитрі поробилися, що лікар без аналізів та рентгену і діагнозу не поставить).

Все я зробив, всі аналізи здав і знову до лікаря через тиждень приходжу, годину в черзі вистоюю, плечем стіну підпираючи, і нарешті в кабінет потрапляю.

— Скільки вам років?.. Сорок п'ять?.. — щось швидко записуючи в карточці, запитує мене лікар. — У чоловіків віком 45—59 літ інфаркт у 7 разів частіше зустрічається, ніж у жінок. А чому?..

— Справді, чому? — зацікавився і я.

— А тому,— ще швидше пишучи, відповідає він,— що серце жінки швидше відходить.

— Еге,— згоджуюсь,— я іноді так свою із себе виведу, що — ой-ой! А через десять хвилин вона вже, як нічого й не було, щось намугикує собі та косметику свою перебирає.

— О!.. А ми, чоловіки, як? — лікар нарешті відривається від писанини і зводить на мене стомлені, почервонілі очі і важко зітхає. — Ми, чоловіки, все тримаємо у своєму бідному сердечку. Днями, тижнями, місяцями. В того більша зарплата, той премію відхопив, той звання, той по службовій драбині швидко піднімається, а той машину купив... От і з'являються на серці рубці... Та що там!.. Ми — самолюбиві, ми надто горді. Вразливі. Який-небудь дріб'язок гризе наше серце. Ось взяти мене, тобто, я хотів сказати, що візьмемо вас,— і він нашвидкуруч погортав історію моєї хвороби. — Якщо судити з даних аналізів, то ви належите до чоловіків типу «А».

— Пробачте, а що таке, чоловіки типу «А»? — обережно питаю.

— Тип «А», скажу вам відверто, як мужчина мужчині, небезпечний тип. З медичної точки зору. Більше всього він схильний до інфаркту. До цього типу належать чоловіки енергійні, занадто активні, нетерпеливі, швидкі. Завжди у них не вистачає часу, вони все сприймають близько до серця, спішать, нервують. А результат? Інфаркт. Бігаємо, трудимось і... «Сидів на роботі і раптом...» «Прийшов додому, сів вечеряти і раптом...»

— А що ж робити?

Лікар подумав, провів рукою по своєму стомленому, не досить чисто поголеному підборідді, ніби проганяючи з нього щось, і зітхнув.

— Перш за все, спокій. І побільше рухатись на свіжому повітрі. За день треба проходити пішки не менше десяти кілометрів. Плюс позбутися шкідливих звичок: алкоголь, тютюн... — Кажучи це, він дістав із шухляди сигарету, нервово розім'яв її жовтими від нікотину пальцями, хотів було запалити, але передумав, зітхнув і поклав сигарету назад. — Уникати конфліктів, неприємних історій, стресів, або, як сказав один гуморист, переживати неприємності в міру того, як вони надходять. Ну, і... міцно спати, нічого не брати до серця.

При цих словах лікар раптом замовк, тривожно до чогось прислуховуючись у своїх грудях, не змінюючи пози, рукою намацав у шухляді столу блискучий циліндрик, відкрутив кришечку, дістав таблетку і поклав її собі під язик.

— Валідол? — питаю. — Серце?

— На жаль...

— І до якого ви типу чоловіків належите?

— Тип «А».

— І що... лікарі кажуть? — запитав я.

— Та що там... — відказав терапевт неохоче. — Був я у професора,— він назвав широко відоме в медицині ім'я. — Радить уникати конфліктів, неприємних історій, стресів... А як їх уникати? — він подивився на мене стомленими очима. — Життя є життя. Тільки встигаєш крутитись.

— І все ж,— раджу йому,— треба побільше рухатись на свіжому повітрі, ходити пішки...

— Часу немає,— зітхнув він. — Я вже три роки, як не можу вибратись на рибалку.

— Ну... це зовсім погано, лікарю. І потім... не можна нічого брати близько до серця.

— А-а... вам, колего, працюючи в інституті, легко давати поради,— відмахується він рукою. — А спробували б ви на моєму місці, на місці дільничного терапевта. Тут так закрутишся, що забудеш, як тебе й звати. Але — постараюсь дотримуватись ваших рекомендацій. Дякую за консультацію.

Лікар встає, робить рух, щоб вийти з кабінету.

— Хвилинку,— зупиняю його. — Це мені треба виходити, я пацієнт, а не ви.

— От бачите, а ще радите бути спокійним. Тут хворі болячками так закрутять голову, що немає коли і своїх болячок лікувати,— він тисне мені на прощання руку. — Так про віщо ми говорили з вами?.. А-а... вибачаюсь, хворі мене зовсім затуркали. І чого вони всі хворіють, хай уже я... Спасибі за консультацію, дорогий колего. Постараюсь дотримуватись ваших порад. Ви маєте рацію, нам, чоловікам, треба берегти себе.

Валентин ЧЕМЕРИС.
м. Дніпропетровськ.

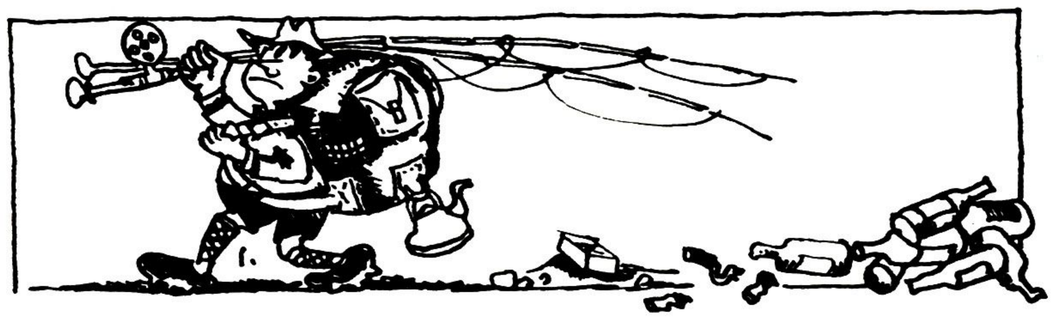

ДУМКИ РЕЧЕЙ

ВЕНТИЛЯТОР: — Свіже повітря? Це те ж саме застояне — тільки в русі.

ГАЗОПЛИТА: — З жінкою швидше знайдеш спільну мову.

ДИПЛОМ: — Декому заміняю знання.

КАЛЕЙДОСКОП: — Тільки не повторюватися!

КОМПАС: — Де б не був південь, а північ — навпроти.

ЛІЖКО: — Не завжди і вдень відпочинеш.

МЕДАЛЬЙОН: — Все життя на ланцюжку.

ОДЕКОЛОН: — Створюю ілюзію, що нібито пахне людина.

ОЛІВЕЦЬ: — Ламаюся, ламаюся, але щось-таки і напишу.

ПЕЧАТКА: — Доводиться дещо стверджувати з важкою душею.

ЦІДИЛО: — Все погане залишається мені.

ЦІПОК: — Потрібно вчасно зорієнтуватися: кого — підтримати, кого — потягнути.

Дмитро АРСЕНИЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ваш син нахуліганив! А винувата горілка.
— От бачите — горілка! А хлопчик же невинуватий!

Вітаємо ювілярів!

Поета Бориса ПАЛІЙЧУКА
з його першим 70-літтям.

Поета Петра БІБУ
теж з його першим 70-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Дали перцю!

Тривалий час ліфт у дев'ятиповерховому будинку № 13-Б по вулиці Заслонова (м. Київ) працював вряди-годи. Скільки разів мешканці викликали майстрів, та після кожного ремонту ліфт поскрипить-покрекче день-другий і знову стане, як вкопаний. Набридло це мешканцям, і вони написали листа до редакції. Листа цього було надруковано у № 2 журналу.

Після виступу Перця головний інженер спеціалізованого ремонтно-будівельного управління «Київліфт № 1» В. І. Овчарук повідомив, що за безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків бригадира електромеханіків Матвієнка В. В., майстра дільниці Заболотного В. Н. з їхніх посад звільнено. Ліфт якісно відремонтовано, і він працює.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

НЕ ОДЕРЖУВАЛИ — Й БАСТА!

Ви, звичайно, пам'ятаєте народну усмішку, в якій розповідається про студента, котрий дуже часто просив у батьків гроші. Ті вже й порося продали, і бузівка, а син пише: «Вишліть іще». Що робити? І тоді батьки надіслали своєму студентові таку відповідь: «Дорогий сину! Листів, у яких ти просиш грошей,— ми не одержували».

Дещо подібна ситуація виникла і в нас.

Ще у листопаді минулого року до редакції «Перця» звернувся О. П. Іванов та ще кілька мешканців будинку № 1/2, що по вулиці Кірова у м. Бердянську Запорізької області. Вони писали про те, що на верхніх поверхах їхнього будинку немає води, а хекати з відрами по сходах, коли в квартирах встановлено крани, не таке вже й велике задоволення.

Погодившись з О. П. Івановим та його сусідами, ми надіслали їхнього листа до Бердянського міськвиконкому з проханням на місці розібратися, що воно й до чого, і, зрозуміло, вжити необхідних заходів.

Минув термін, встановлений на розгляд листів і заяв, а з Бердянська, як кажуть, ні з губи пари, ні з носа вітру.

«Мабуть, справа з водою не така вже й проста, щоб її можна було вирішити за якийсь місяць»,— подумали ми... Але про всяк випадок адресували у міськвиконком нагадування.

Збіг ще один місяць. І знову з Бердянська ні привіту, ні одвіту.

Знову редакція звертається в міськраду. Так, мовляв, і так, у листопаді минулого року надіслали лист мешканця вашого міста, а відповіді немає. Цього разу в нагадуванні коротко повідомлялося про суть справи.

І ось нарешті настала та щаслива хвилина, коли листоноша принесла довгожданого листа з Бердянська. Увесь відділ листів полегшено зітхнув.

Але передчасно. Бити у литаври виявилося ще рано.

Відповідь заступника голови Бердянського міськвиконкому М. А. Антонова була коротка, як лист студентові:

«Исполком городского Совета народных депутатов сообщает, что заявление гр. Иванова О. П. от 24 ноября за № 25042/7 в наш адрес не поступало».

Разом з відповіддю редакції заступник голови міськвиконкому Микола Антонович Антонов повернув і наше нагадування, в якому чітко написано, що ж змусило О. П. Іванова та його сусідів звернутися до «Перця», вказувалася їхня адреса.

Микола Антонович міг би його і не повертати, а просто підредагувати свою відповідь: мовляв, заяви гр. Іванова О. П., який проживає по вулиці Кірова 1/2 і який скаржився на погане водопостачання, ми не одержували.

Але заступник голови міськвиконкому чомусь цього не зробив. Може, був зайнятий розбором інших листів і йому було ніколи дописати кілька рядків, а може, побоявся, що його звинуватять у копіюванні народної усмішки.

Як би там не було, а вирішення скарги знову повисло в повітрі.

Ми хотіли вже з цього приводу ще раз написати листа в Бердянський міськвиконком. Але подумали: раптом він знову загубиться? І знову міськвиконкомівці розводитимуть руками — нічого, мовляв, не одержували. Тому ми вирішили викласти скаргу на сторінках журналу. Так, знаєте, буде надійніше. Бо, по-перше, в Бердянськ надходить не один примірник «Перця», а майже шість тисяч, і, по-друге, як запевнили нас у міському агентстві «Союздруку», надходить він туди регулярно і по дорозі не губиться.

М. ПРУДНИК.

РУБАЇ

Татусь-мудрець любив синка повчати:
«Сім раз відміряй, перш, ніж відрізати,
А потім дай відрізати комусь,
Аби самому... не відповідати».

* * *

Відомий критик вельми зажурився:
— Чи в мене уже розум притупився?
Читав новелу — думав: графоман,
На підпис глянув — бачу: помилився!..

* * *

Меню в кафе, коли ти не зайди,
Незмінне — від борщу і до води.
Воно немов шедевр літератури
Писалось тільки раз і назавжди.

* * *

Неначе ліки (стверджувать не гріх),
Була корисна критика для всіх:
Одним — допомагає вад позбутись,
А іншим — супротивників своїх.

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

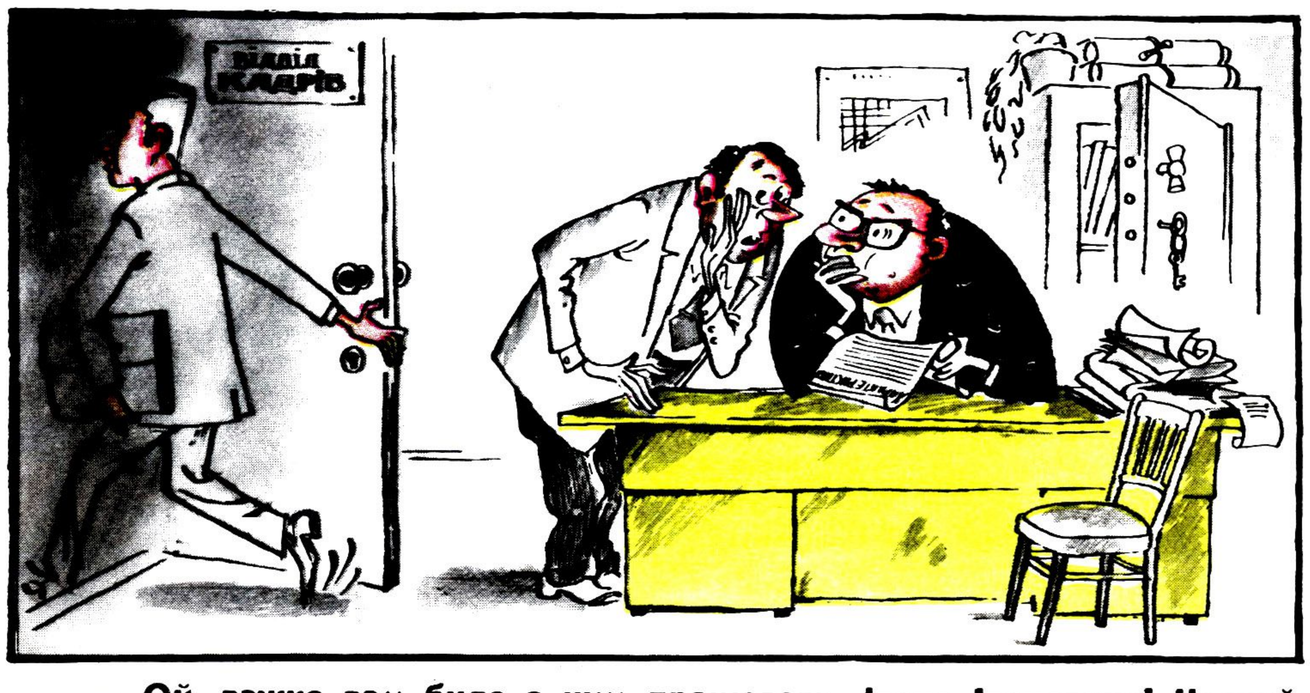

— Ой, важко вам буде з ним працювати, Іване Івановичу! Чесний, непідкупний, завжди правду-матку в очі ріже...

Сатиричні мініатюри

НАВПАКИ

От кажуть, що втрачають розум пияки...
А в мене, брат, виходить навпаки:
Як прийдеться коли переборщить,—
Аж голова від розуму тріщить.

Михайло ХИЖКО.

І ВИРОСЛА РІПКА...

Сучасна післямова до старої казки

Тому вона і виросла велика
(Тепер таку ще спробуйте знайти!),
Що діду не загадували звіку,
Коли її саджать, коли — тягти!

Євгенія КАРАМІНА, Микола РОЗУМНИЙ.

м. Донецьк.

БЕЗ ЗМІН

Синка ростив татусь в достатку,
Любив з ним гратися щодня;
Малий Івась на плечі татка
Вилазив, наче на коня.

Давненько все оте минулось,
Промчали роки, наче мить.
В татуся плечі вже зігнулись,
А син — усе на них сидить.

Василь КРАВЧУК.

ПОХВАЛИВСЯ

— Під час роботи більше не розгадуєм кросвордів,— хвалився другу Стьопа-інженер.
— Працюєте?..
— Та ні,— той кинув згорда.— Розв'язуємо ребуси тепер.

Анатолій КЛИЧКОВ.

м. Горлівка
Донецької області.

НЕЧИСТА СИЛА

А є таки у ній нечиста сила! —
Так про сивуху міркував Панас. —
Угрьох її до півночі хилили,
Але вона таки звалила нас.

Михайло НОВГОРОДСЬКИЙ.

ШКІРА

— Зарплата де? Чи знов її пропив?!
— Їй-богу, ні — за шкіру заплатив.
— А шкіра ж де?
— Вона... на барабані,
Що я виделкою проткнув у ресторані.

м. Донецьк. **Григорій ДУБИНСЬКИЙ.**

ПРИЧИНА

Хто б куди не крокував,
А Рябко все: гав та гав.
А коли проходив бик,
Він немов ковтнув язик.
— Чом замовк? — Кудлань питає,—
— Що, не бачиш?! Роги має!

Борис ЧАМЛАЙ.

ДУМКА ПО ОБІДІ

Харчо і одбивні я взяв колись в їдальні.
На вигляд справи — просто ідеальні.
А скуштував — і народилась думка.
Що смак із них чиясь забрала сумка.

Марко МЕЛАМЕД.

КОМПЛІМЕНТ

Своїй сусідці Тані
Сказав маленький Радик:
— У тебе очі гарні,
Як у моєї Ади.

Сусідка тому раде:
— Це хто ж, твоя сестриця?
— Та ні,— промовив Радик,—
Моя сіренька киця.

Марія ЧЕПУРНА.

«МОЄ» і «НАШЕ»

Він гасло висува усюди:
Те, що «моє», хай «нашим» буде!
Для себе ж інше визнає:
Усе, що «наше», те — «моє».

м. Харків. **Павло ГЕРАЩЕНКО.**

ДИРЕКТОР І ЯКІСТЬ

Про якість взуття
із трибуни промови
Годинами міг
виголошувать він.
І зрештою якість
поліпшилась... мови,
А якість взуття
залишилась без змін.

В. ОЛЕВСЬКИЙ.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Обміняєте на «Королеву Марго»!

Перемога

УСМІШКА

Троє з втомленими, але рішучими обличчями зосереджено схилились над великим столом.

— А може, все ж таки впіймаємо,— порушив тишу кремезний шатен і з надією подивився на стінний годинник: була за п'ятнадцять хвилин п'ята.

— Ох, і непросто це зробити,— заперечливо похитав головою сусіда, задумливо відриваючи вольове підборіддя від зчеплених на столі рук.

— І все ж таки, будемо сподіватись. Інакше погані наші справи,— підтримав кремезного третій — худорлявий з нервовим обличчям.

При цьому він подивився на ще одного присутнього в кабінеті — високого гарного блондина, який з удаваною байдужістю спрямував свій погляд на стіну, де висіла поганенька репродукція картини Шишкіна «Ранок у сосновому лісі». Блондин, здавалось, був спокійніший за своїх друзів. Але це був награний спокій, що давався роками тренувань.

— Думати, думати і ще раз думати,— рішуче мовив кремезний. — Якщо і сьогодні його упустимо, ми справжні телепні.

І вони знову схилились над столом.

— А може оту стару комбінацію?

— Та він її добре знає.

— А може, застосуємо цю пастку?

— Не клюне, досвідчений.

— А якщо ухопимо його ось так...

— Здається, в цьому щось є. Треба подумати.

Почувши ці слова, блондин, який з байдужим виглядом тинявся по кабінету, рішуче попрямував до столу.

— Ну, от що, лебедику,— з неприхованою іронією мовив кремезний. — Впіймали твій мізер. — І він урочисто кинув першу карту.

Вся трійця зловтішно дивилась на посмутнілого блондина, який мав славу кращого пефераниста лабораторії.

— Швидше підбивайте підсумки гри,— мовив кремезний. — До кінця робочого дня залишилось сім хвилин.

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

ДИТЯЧІ ІГРИ

Любо дивитися, як маля, старанно сопучи, складає будиночок з кубиків. Складає-складає, аж тут підійшла киця, воно загралося з нею та й покинуло свою справу. Йому кажуть:

— Так ти ж добудуй хатку.

А воно:

— А!.. Потім.

І побігло собі.

Дещо сумніше спостерігати, коли малятко, вийшовши із зворушливого повзункового віку, стає дорослим і береться за серйозні дорослі справи, але робить їх так само безвідповідально, як і в рожевому дитинстві.

Дитячий комбінат № 560 по вулиці Якуба Коласа в Києві було споруджено і здано в експлуатацію в грудні 1976 року. Здано з численними недоробками, внаслідок чого оголяються шви, затікають стіни, сиплеться штукатурка, руйнуються сходи. У сорок третьому будівельному управлінні, яке зліпило цей еталон будівельного браку, вже не раз з того часу змінилося керівництво, проте на халтурно зданому ним об'єкті не змінилось анічогісінько. Стіни мокріють, штукатурка валиться, дітки набивають собі гулі на зруйнованих східцях, завідуюча диткомбінатом О. І. Рябова обббиває пороги будівельних організацій.

Нарешті влітку минулого року крига зрушила: головний інженер тресту «Київміськбуд-2» П. М. Шаповал віддав категоричне письмове розпорядження начальникам підлеглих будівельних управлінь негайно усунути брак і до 16 липня 1982 року доповісти про виконання.

Не знаємо вже, що там і як доповіли П. М. Шаповалу виконуючий обов'язки начальника БУ-43 В. А. Бендюг та начальник СБУ-38 С. Г. Андрієнко, тільки на об'єкті вони й пальцем не ворухнули.

А чого, справді, нам ворушити, як перед очима яскравий приклад: колишнього начальника БУ-43 Володимира Єфремовича Герасимчука, який допустив стільки браку при будівництві диткомбінату, за це ніхто ні в куток не поставив, ні навіть пальцем на нього не насварився. А навпаки, підвищили його до головного технолога тресту.

Так що важкувато доводиться персоналу диткомбінату № 560 здійснювати виховний процес. Ти йому кажеш:

— А чого це ти іграшок після себе не посклавав? Ая-яй!

А воно:

— Не ая-яй! Он же дорослим дядям дозволяється своїх обіцянок не дотримувати!

І хоч ти йому гопки скачи.

Б. ПРОНЬКО.

м. Київ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

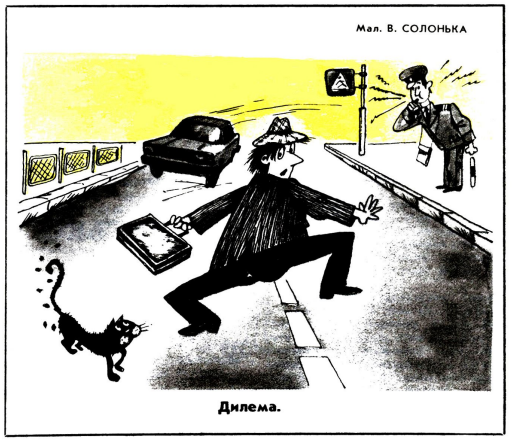

Дилема.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

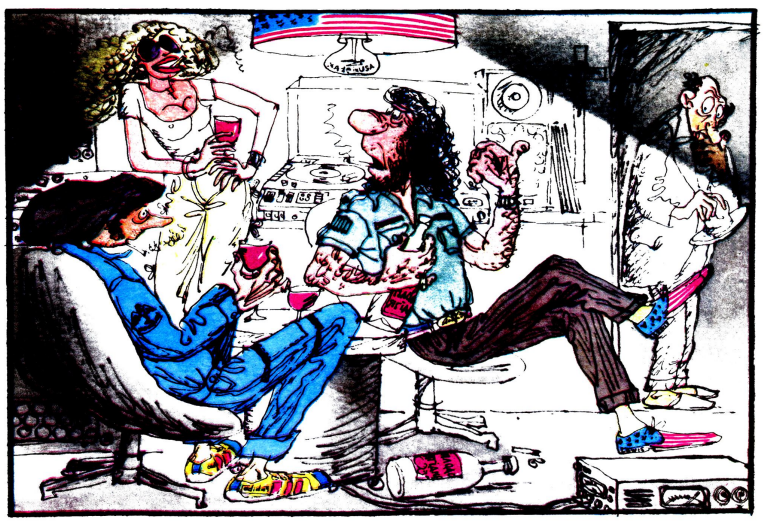

— Зовсім знахабнів мій предок! Третій місяць ні копійки на ресторан не дає.

У неділю ми пішли з дідусем поривалити на озеро. Коли наблизилися до води, чуємо, щось залопотіло. Дідусь Маркіян обережно розсунув очерет. Під берегом бачимо чаплю, яка б'є крилом по воді і крутиться на місці. Обережно взяли її на руки. Одне крило в неї було перебите і пошкоджена ліва нога.

Понесли її додому. Точніше, дідусь поніс, а я підтримував її за хвоста. Вдома у нас була аптечка. Дідусь зробив з паличок шину для крила й забинтував, а я змазав чаплі ногу йодом.

ЧАПЛЯ І ВАСЬКО

Чапля хоч і тривожилась, але незабаром прижилася й потроху стала дружити з нами. Не могла терпіти лише кота Васька. Тільки вгледить його, одразу кульгає через двір і намагається боляче довбонути дзьобом і вдарити здоровим крилом.

Бешкетник Васько захищався як міг. Погрозливо нявчав, сичав, вигинав спину, їжачився, відбивався лапами, вишкірюючи зуби й настовбурчуючи вуса,— та де там!..

А гніватися на нього було за що. Знаючи, який мешканець проживає в дідуся Маркіяна, рибалки-любителі ділилися з ним своїм уловом. Коли дідусь ставив перед чаплею мисочку з рибою, ось тут Васько й проявляв свою винахідливість, щоб хоч кілька рибок украсти. Чапля частенько карала Васька, але він не каявся.

Та під кінець зими вони подружилися. Чапля їла рибу, кіт Васько підкрадався, вона удавала, ніби не бачить його, а він хапав здобич і одбігав убік. Така гра, мабуть, подобалася обом. Після цього чапля гордо ходила по двору, а Васько, вигинаючи спину, ступав поруч з нею і задоволено муркотів.

Гнат МАЙСТРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

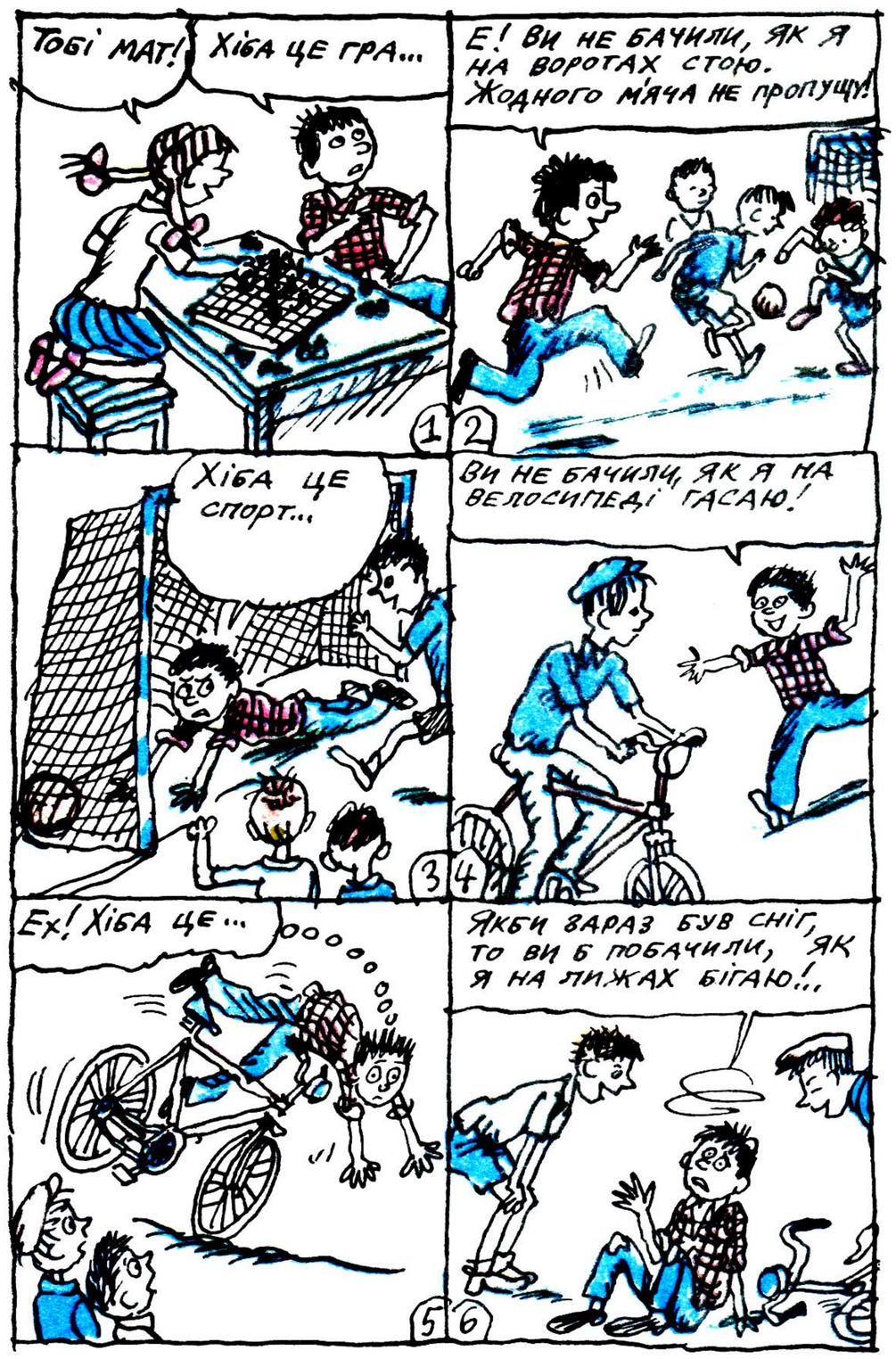

КУ-КУ

Поживають у гайку
Шпак, синичка і «ку-ку».
Он щебече сірий шпак,
Он синичка свище як!
Ну, а що то за «ку-ку»,
Не знайшли ми у гайку.
Ми сполохали шпака,
І синичка утіка.
Ми пройшли увесь гайок,
Кожну липку і дубок
Обдивились, і дарма,
Бо нікого там нема...
Йдем додому, а «ку-ку»
Не вгаває у гайку.

Григорій ЛЮТИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

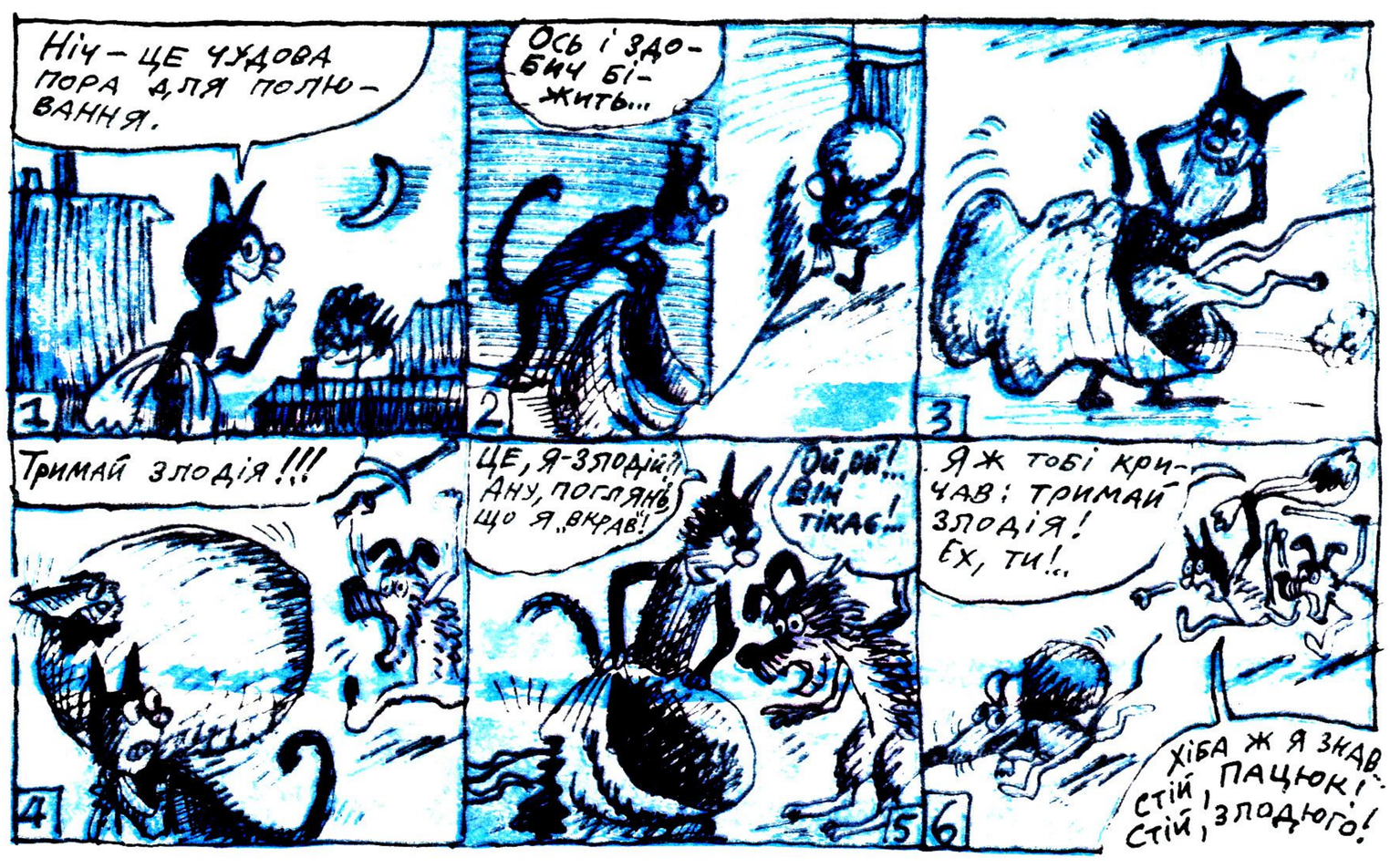

ЗЕЛЕНІ ГУДЗИКИ

Якось весною привезли на село до бабусі маленького Івасика. Весело тут хлоп'яті: бо можна і на травичці покачатися, і квіточок нарвати, яких тут повно.

А то раз забрів він на бабусин город.

— Ой, які ж гарні гудзики! — щебетав він, зриваючи пуп'янки-голівки на маленьких соняшниках і, прополовши цілий рядок, побіг хвалитися до хати:

— Дивіться, бабусю, які зелені гудзики!

Поглянула бабуся та й руками об поли:

— Що ж ти, хлопчику, наробив?..

А потім розповіла йому, які гарні були б ці соняшники, якби виросли великі. Скільки то загубив він смачних зерняток та олії...

Подумав Івасик та й каже:

— Не журіться, бабусю, ось приїде мама, то попришиває ті гудзики на місце.

Володимир БОРОВИК.

ПОРОЗУМІЛИСЬ

Сусід до сусіда:
— Ну, в тебе і шия!
— Та я ж сало їм! Їж ти, і в тебе буде така.
— Мене не цікавить, що ти їси, але шию треба мити.

Повідомив А. ЛЕВИЦЬКИЙ.

с. Білі Ослави
Надвірнянський район
Івано-Франківської області.

ПЕРЕКОНАВ

Професор пояснює пацієнтці, що слід погодитися на операцію.

— Ніколи, професоре! Краще померти!

— Дорогенька, одне другому не заважає.

Повідомила В. БУСИНКІНА.

м. Полтава.

ТЕПЛЕ СЛОВО

— Коханий мій, ти завжди зі мною розмовляєш якось загадково, і всі твої слова мене зовсім не гріють. Сказав би мені хоч одне тепле слово.

— Кожух! — радісно вигукнув «коханий».

КОЛИ!

— Коли ти вже варитимеш їжу так смачно, як твоя мати? — питає чоловік у дружини.

— Коли ти зароблятимеш стільки, скільки мій батько.

Повідомив І. ФРАНЧУК.

м. Кагарлик
Київська область.

ЗАСПОКОЇВ

Косить чоловік сіно, аж прибігає до нього маленький синок.

— Тату, тату! Мама на вечерю до чорта вареників наліпила.

А тато трісь його по потилиці.

— Хіба ж можна так говорити?!

А потім подивився, що син ледь не плаче, і почав його заспокоювати:

— От прийдемо додому, синку, сядемо вечеряти, то де вони в чорта й дінуться, ті вареники.

Надіслав О. ОСІЙЧУК.

м. Садківці
Могилів-Подільського району
Вінницької області.

КОЛИ БЕЗ ЛІХТАРЯ...

Наймитував колись у сільського багатія сирота. Натомиться, бувало, за день, ледве тягне ноги. А ввечері все одно не лягає спати. Засвітить ліхтаря і кудись іде.

— Куди це тебе так пізно несе? — запитав одного разу багатій.

— До нареченої,— відповів наймит.

— Боягуз нещасний! Я до своєї нареченої найтемнішої ночі ходив без ліхтаря.

— Я так і подумав, коли побачив вашу жінку.

Повідомила Н. ГОРБЕНКО.

м. Городище
Черкаської області.

НЕ БІЛЬШЕ І НЕ МЕНШЕ

ДОСТЕМЕННО відомо, що категоричність в оцінках — річ ризикована, що вона почасти підводить тих, хто до неї вдається. Згадаймо хоч би корнійчукового голову колгоспу, який усе вирішував «катеричеським путьом», чим розвеселяв читача (глядача). Особливо наївна наша категоричність, коли йдеться про оцінку дій і вчинків, про які має сказати своє авторитетне слово міліція чи прокуратура...

Ось лист, що його надіслали «Перцеві» колгоспні зоотехніки з Хмельниччини. Скаржники пишуть, що старший зоотехнік Хмельницького районного управління сільського господарства Д. М. Михайлюк ВКРАВ у них багато грошей за бонітування (якісну оцінку дорослого поголів'я сільськогосподарських тварин) і що його за такий ЗЛОЧИН слід спровадити до ТЮРМИ. Отак і не інакше. Термінологія — вочевидь із відповідних статей кримінального кодексу.

Цей лист з поміткою «гострий сигнал» і привів автора до Хмельницького. На місці з'ясувалось, що зоотехніки не лише поскаржилися в редакцію, а й домоглися, щоб справою Д. М. Михайлюка зайнялися місцеві міліція та прокуратура.

Що ж воно за «Справа № 144»?

Виявляється, в райсільгоспуправлінні немає касира. І от, як виняток, керівництво управління доручає своєму працівникові, в даному випадку — товаришеві Михайлюку одержувати в бухгалтерії й видавати зоотехнікам району належні їм премії за згадане вище бонітування. Дмитро Миколайович, сповнений сердечної вдячності за таку довіру, гаряче береться виконувати відповідальне доручення...

Щоправда, при цьому Дмитро Миколайович декому із зоотехніків недодає якоїсь там суми, декому й зовсім не видає. Як, наприклад, зоотехнікам В. Ю. Братенко, Соловей О. В., Савалику Л. П., Підлісному О. Ю., Ільєвій А. Ф., Панчук Г. Ф., Бик В. П., Троян А. В., Гнап Ю. В., Радкевич В. Ф. та іншим.

Старший інспектор районного відділу внутрішніх справ Микола Григорович Паращишен, який вів слідство, все враховує і скрупульозно вираховує... Зоотехнік колгоспу «Маяк» Ольга Володимирівна Ковальчук за 1980 рік премії (28 карбованців 90 копійок) не одержала, хоч підпис проти її прізвища стоїть. Зоотехніку колгоспу імені Димитрова — Леоніду Петровичу Савалику замість 56 карбованців 40 копійок видано 45 карбованців, підпис у відомості підроблено. І так далі. Старший інспектор виводить загальну цифру не виданих або недовиданих преміальних — 287 карбованців 00 копійок. Слово в слово записує товариш Паращишен показання свідків. Так, зоотехнік колгоспу імені Ватутіна Галина Федорівна Панчук свідчить: по відомості за 1981 рік вона одержала від Михайлюка 32 карбованці, але не більше (у відомості стоїть цифра 42 карбованці 80 копійок). У протоколі слідства так і записано: «але не більше». Як бачимо, все враховується.

Та разом із тим товариш Паращишен бере до уваги й те, чого не беруть зоотехніки Хмельницького району, які категорично переконані, що їх обкрадено Михайлюком. Втім, цитую витяг із «Постанови про відмову в порушенні кримінальної справи» — постанови, підписаної капітаном міліції М. Г. Паращишеним.

«...Михайлюк підтвердив недоплату. Він пояснив, що недовиплачені гроші витратив на придбання у 1978 році електронної обчислювальної машинки «Електроніка», яка коштувала 308 карбованців і котра використовується на робочому місці в райсільгоспуправлінні.

...Фактів крадіжки грошей і зловживання з боку Михайлюка не встановлено.

Постановив:

У порушенні кримінальної справи щодо Михайлюка відмовити».

Може, вам щось не ясно, шановні скаржники? А тепер подумайте, чого варті ваші категоричні оцінки на фоні цієї постанови. Отож то й воно. Перш ніж скаржитися, подумали б, куди пішли ваші гроші. Напевне ж, і спасибі сказали б Михайлюкові. Для загального добра старався.

Воно, звичайно, якщо бути вельми прискіпливим, то можна виставити деякі контраргументи. По-перше, ні начальник сільгоспуправління, ні будь-хто інший не просили Михайлюка купувати для управління електронну машинку, та й взагалі управління не має права взяти її на баланс. По-друге, у «справі» немає підтвердження того факту, що машинка куплена в магазині і що вона куплена взагалі. Натомість є свідчення самого Михайлюка:

«Я зайшов у магазин, здається (??!), по вулиці 25 жовтня... Машинки в продажу не було. Коли виходив з магазину, до мене підійшов незнайомий мужчина і запропонував купити в нього «Електроніку». Він сказав: 308 карбованців. Я заплатив...»

По-третє, у протоколі огляду машинки зазначено, що вона «принадлежит гражданину Михайлюку Д. Н.» По-четверте, невідомо, коли та машинка з'явилася на робочому місці Михайлюка — до переоцінки чи після неї, коли вартість із 308 карбованців упала до 99 карбованців...

Можна було б, ясна річ, поцікавитися в товариша Паращишена, чому він опитав лише півтора десятка зоотехніків, у той час як у платіжних відомостях міститься близько сотні прізвищ.

Та що важать усі ці контраргументи й сумніви у порівнянні з благородним вчинком старшого зоотехніка Михайлюка — придбанням для загального користування електронної машинки! Нічого не важать.

Так думає, в цьому переконаний старший інспектор міліції.

— От якби Михайлюк не додав зоотехнікам цілої зарплати,— каже товариш Паращишен,— тоді б ми йому показали, де раки зимують. А так... Догану від свого начальства, може, й заслужив. Не більше.

Повір, читачу, автор не кровожерний. Він за те, щоб його герой одержав тільки по заслузі. Не більше, Але ж і не менше. Це — цілком категорично.

В. КИРИЛЕНКО,
спец. кор. Перця.

Хмельницька обл.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Чому ви просите тільки руку? Та я готова всю вам її віддати.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал В. МАРТИНОВА (м. Львів)

Мал. В. БЕРЕСНЕВА (м. Каунас)

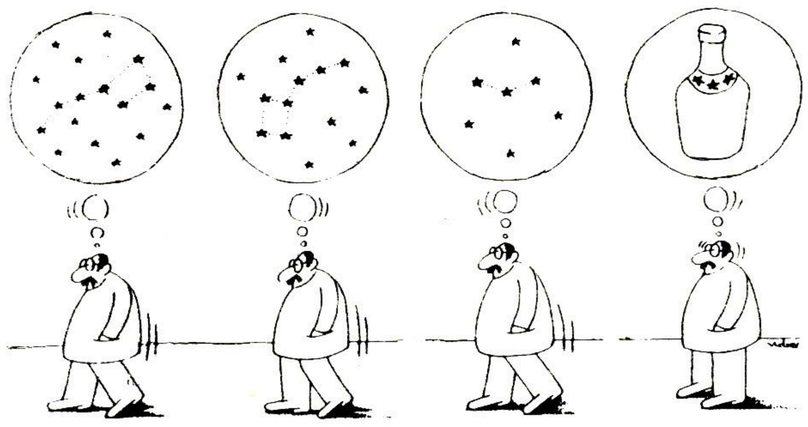

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

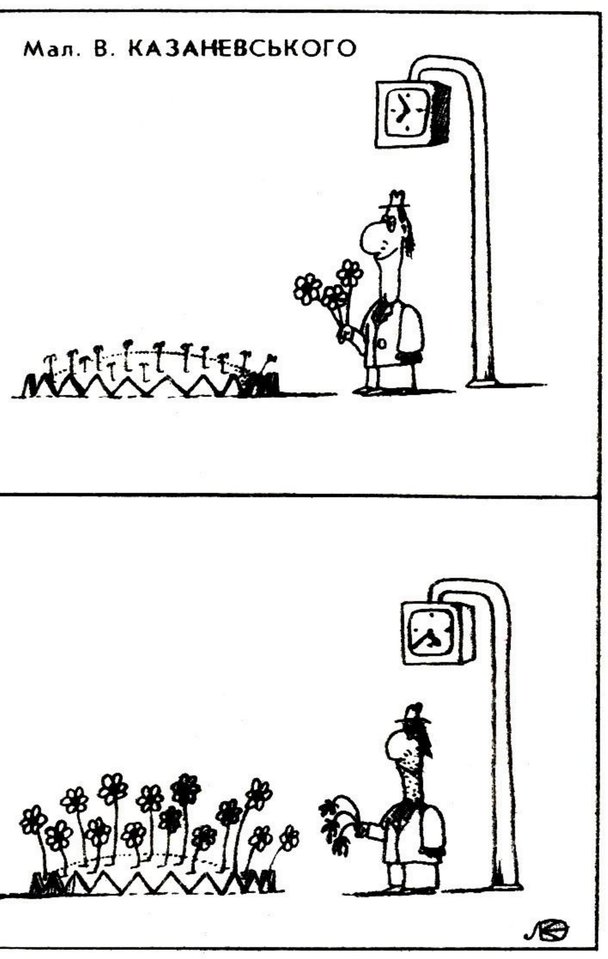

Без слів.

Мал. В. ВЛАСОВСЬКОГО (м. Харків)

Весь у тата.

У РОДИНІ АВТОЛЮБИТЕЛЯ

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

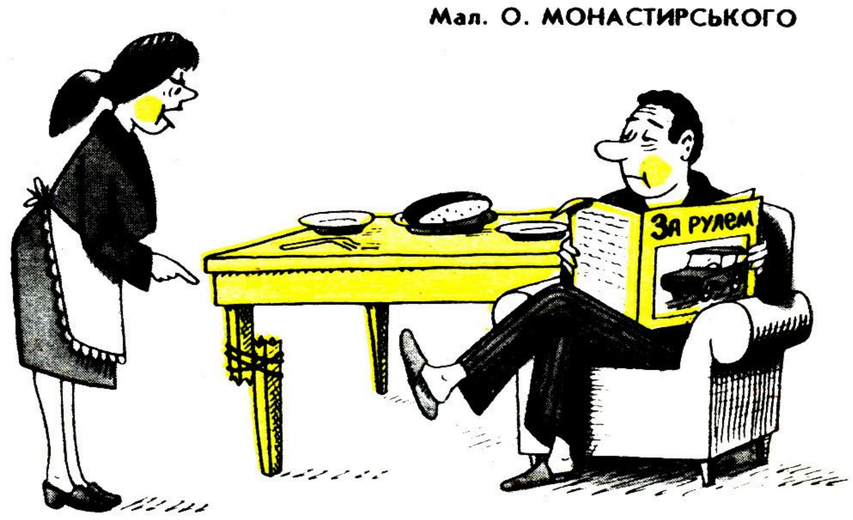

— Ніжку б полагодив!..

. . . . . .

Мал. І. ЛОПАТІНА

Без слів.

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

...Власним прикладом!

Як повідомив Перцеві мешканець села Лісники на Тернопільщині Г. Король, в окремі мікрорайони їхнього районного міста Бережани тижнями, а то й місяцями не заїжджають сміттєвози комбінату комунальних підприємств (начальник М. Д. Попович, головний інженер М. Г. Кука, інженер по благоустрою М. В. Швидко). Побутові відходи нагромаджуються у дворах та кухнях житлових будинків, підвальних приміщеннях, на вулицях. Але що найбільше вразило учасників рейдів по дотриманню санітарного стану у місті, так це те, що серед громадян, котрі скидають сміття на вулицях... Ні-ні, низькою прозою про це розповісти, мабуть, неможливо, отож, з вашого дозволу, вдамося до високої поезії...

Послухаймо історію печальну
про бережанську службу комунальну,
де є і головінж, і зам, і нач,
та їх ніхто не слухає, хоч плач!
Підлеглі розпустилися до того,
що вже робить не хочуть анічого,—
хоч сам бери та за кермо сідай,
та із дворів те сміття забирай!..
Та швидко вихід знайдено мудріший,
дешевший, економніший, простіший,—
не треба ні машин, ані затрат...
І хто ж знайшов той вихід? Комбінат!
...Хоча для ока і висять таблички,
щоб жителі, мовляв, не мали звички
непотріб різний звалювать в дворі,—
але погляньмо: о нічній порі
хто це крадеться вулицею тихо,
мов злодій, що якесь задумав лихо,
із відрами помийними в руках?
Хапай, штрафуй порушника...
Ах, ах!
Та це ж бо — комунальників начальник,
за гігієну перший вболівальник,
скидає гидь усяку тут і там —
на вулицю, під ноги землякам!
За ним — знайома постать М. Г. Куки,
що теж набрав помий в обидві руки,
а слідом швидко-швидко йде Швидко —
і він, бач, навантажився отако...
Йде боротьба — аж градом піт із бідних —
за гігієну... у квартирах рідних!

...Читають лозунги шановні громадяни:
«Зразковим містом зробим Бережани!»
А в тов. Поповича ідея інша є:
він громадянам приклад подає —
і хоче, видно, всіх ним запалити,—
як місто... на смітник перетворити!

Вас. ШУКАЙЛО.

ІСМІХ І ГРІХ

ХТО ЗАСЛУГОВУЄ НА ПАМ'ЯТНИК

Батьки іспанського міста Сантандер вирішили прикрасити центральну міську площу якимось пам'ятником. Бо в інших містах є на площах пам'ятники, а в Сантандері — нема.

Усім політичним партіям і громадським організаціям було запропоновано висунути кандидатури тих осіб, які, на їх думку, заслуговують на вдячність громадян Сантандера — сучасних або історичних діячів.

І запалали пристрасті. Претендентів на пам'ятник виявилося — хоч греблю ними гати, і жодна група не хотіла поступитися своїм кандидатом.

Щоб покласти край суперечкам, міські радники вирішили поставити пам'ятник... корові. Бо Сантандер і його округа своїм добробутом більш усього повинні завдячувати тамтешній молочній промисловості.

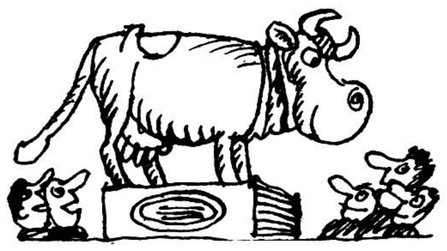

ПРОЗРІННЯ

В статті, опублікованій журналом «Рідерс дайджест», два її автори викладають свої думки з приводу заселення ізраїльтянами окупованих арабських земель. Зокрема, в ній говориться, що ці дії являють собою «серйозну перешкоду» на шляху до миру на Близькому Сході; що «факти переконливо показують країнам арабського світу, та й іншим країнам теж, що ізраїльські керівники просто вирішили захопити ці землі і втримати їх силою».

Нічого не скажеш — вірні думки! Жаль тільки, що обом авторам вони пізнувато в голови прийшли. Якби раніш, то, може, й не довелося б тепер обом мужам тим бідкатися отак. Справа в тім, що автори тієї статті — не хто інший як колишні американські президенти — Дж. Картер і Дж. Форд.

Але все-таки краще пізно, ніж ніколи. До того ж, обом екс-президентам можна знайти виправдання: в часи їхніх президентств тим слушним думкам ніяк було в їх голови протовпитися, оскільки ті голови були зайняті іншими думками — як виправдати, як морально й матеріально підтримати створення Ізраїлем воєнізованих поселень на тих землях.

БОГОВІ — БОГОВЕ, А ДІВЧАТКАМ — ДУЛЮ!

Уповаючи на блага царства небесного, Йоганн Урман — канонік із західнонімецького міста Пассау — не цурався й утіх земних. Отож, як дізнаємося із гамбурзького журналу «Штерн», святий отець ретельно відвідував «Клуб 17», де можна і горло прополоскати, і приємно збавити час у товаристві представниць прекрасної половини роду людського.

Товариство те, і все, що з ним пов'язано, коштувало, звичайно, грошей. Не бажаючи при цих розрахунках мати справи з готівкою, двом тамтешнім дівицям, які особливо були йому до вподоби, життелюбний слуга господній щедро виписував чеки. Коли ж тих чеків набралося на три тисячі марок, їх володарки навідалися в банк. А там виявилося, що на рахунку в преподобного Урмана ані ламаного шеляга нема.

Як то кажуть,— бог дасть!

ДО ОДНОЇ КОМПАНІЇ!

У Лондоні, в музеї воскових фігур мадам Тюссо можна побачити дуже подібні до натури фігури видатних (і невидатних) історичних осіб, діячів культури, науки. Є тут також і зображення відомих злочинців і навіть катів.

Залишаючи музей, відвідувачі записують свої враження: які з фігур їм найбільше сподобалися, а які викликають почуття відрази й обурення.

Виявилося, що найбільшу антипатію викликає Гітлер, на другому місці стоїть прем'єр-міністр Великобританії пані Маргарет Тетчер, на третьому — президент США Рейган, на четвертому — кривавий граф Дракула, який заманював у свій замок красунь і убивав їх там, на п'ятому — відомий англійський убивця Джек-Потрошитель.

ДІЙШЛИ ЗГОДИ

Австралійська ліга боротьби за рівноправ'я жінок із чоловіками була дуже обурена тим фактом, що в одному з ресторанів міста Перт чотири молоді й привабливі офіціантки у вечірні й нічні години, згідно із заведеним там порядком, обслуговували відвідувачів у дещо вільному туалеті — вище талії вони були голі-голісінькі.

Після довгих дебатів із членами ліги власник ресторану погодився на компроміс: тепер і два офіціанти-чоловіки ходять між столиками роздягнені до пояса.

ЩО ТАКЕ ЗООЛОГІЧНА НЕНАВИСТЬ

У пресі нерідко можна прочитати, що так звані американські «яструби» відчувають просто-таки зоологічну ненависть до всього прогресивного. Вони вбачають ліві погляди навіть там, де їх і нема. Так, наприклад, один із них, Джеймс Уатт, обійнявши у рейганівській адміністрації посаду міністра внутрішніх справ, був дуже незадоволений тим, що буйвол, зображений над головним входом до його міністерства (у США буйвол вважається символом міністерства внутрішніх справ), дивився вліво. Пан міністр угледів у цьому крамолу і наказав, щоб морду того буйвола, який уже 132 роки прикрашає фасад міністерства, повернули в інший бік. Що й було зроблено. Тепер буйвол дивиться вправо.

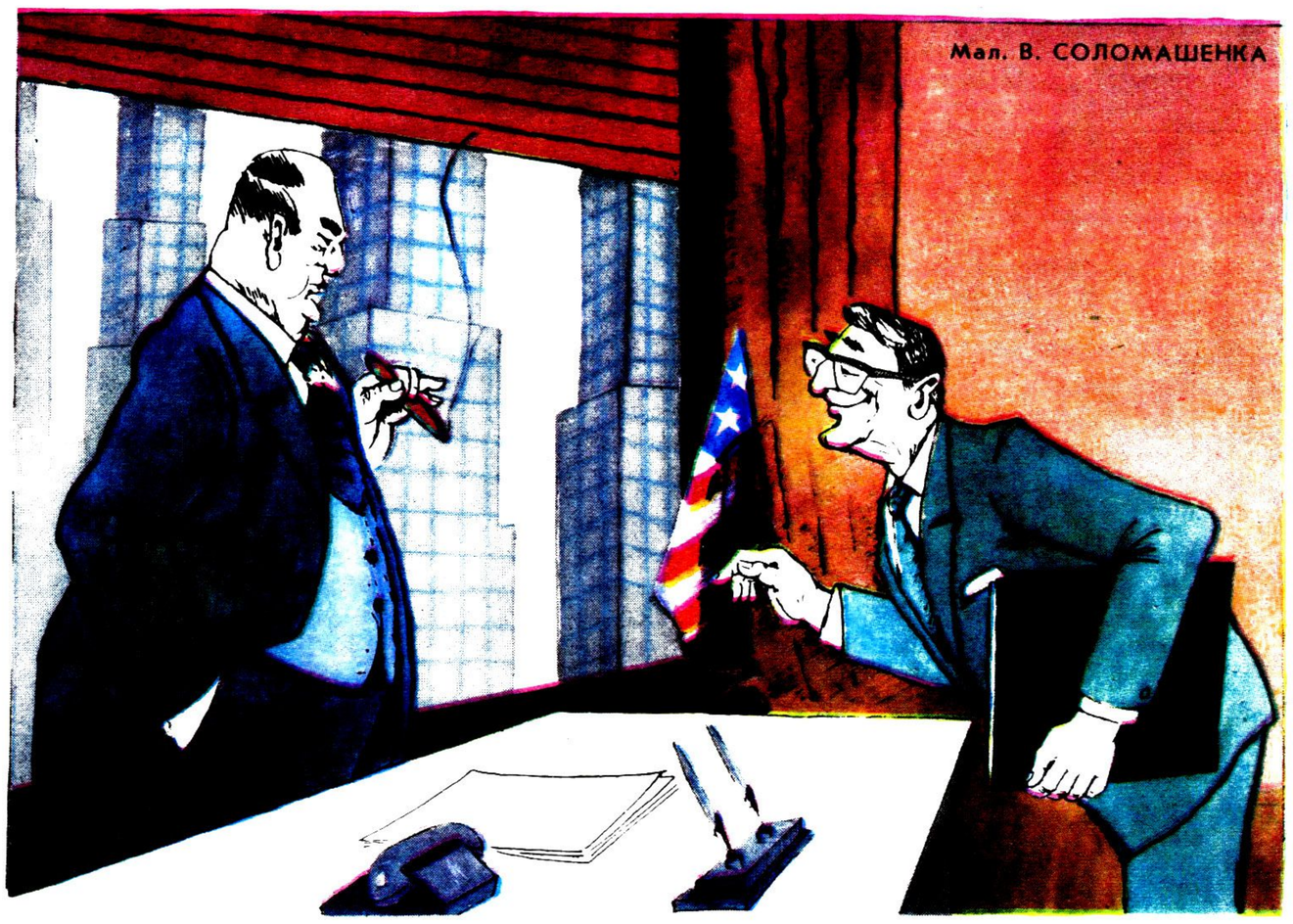

— Сідайте і пишіть статтю про радянську загрозу.
— Але ж у мене немає фактів.
— Нічого, нічого! Зате у нас є свобода преси.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. І. Хантемірова («Чаян», м. Казань)

— Ану, марш робити уроки!

Мал. Р. Довіденаса («Шлуота», м. Вільнюс)

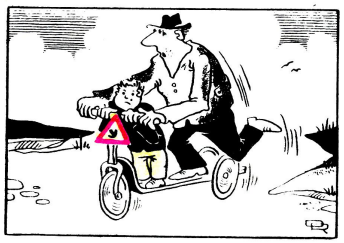

Без слів.

Мал. Г. Гельберта («Кіперуш», м. Кишинів)

— Які симпатичні персні! Шкода, що так мало пальців на руках.

Мал. Й. Йозапавічуса («Шлуота», м. Вільнюс)

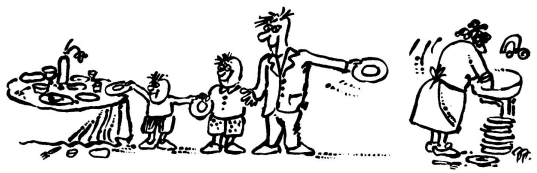

Без слів.

Мал. А. Холінова («Муштум», м. Ташкент).

— Можна, мені без черги: я відпросилась з роботи.
— Усі відпросилися.

Мал. В. Косменіна («Чаян», м. Казань)

— А як він виглядає!
— Порівняно молодо, і на спідометрі всього дві тисячі.

Мал. Є. Лутова («Хенек», м. Уфа)

— Останнім часом жінка дверей не відчиняла.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ З того часу, як у магазині та фельдшерському пункті села Олександрівки (Вінницький район) встановили телефон, минуло рівно п'ять років, а телефони ці так і не працюють. Про отаку телефонізацію писалося у замітці, надрукованій у розділі «Чи знаєте ви, що...» (№ 23 журналу за минулий рік).

Начальник Вінницького обласного виробничо-технічного управління зв'язку Л. Я. Старостин повідомив редакції, що телефони не працювали через пошкодження кабелю. Тепер його відновлено, і телефони працюють.

Від «Перця». Це, звичайно, добре. Але дивує інше. Чому вінницьким зв'язківцям знадобилося аж п'ять років, щоб з'ясувати причину телефонної мовчанки.

◆ У тому ж номері журналу під рубрикою «Ті самі гості в ту саму хату» Перець вдруге писав про бракоробів із Гусятинського філіалу Микулинецького виробничого об'єднання по меблях та деревообробці Тернопільського облмісцевпрому.

Заступник міністра місцевої промисловості УРСР І. В. Бровенко повідомив редакції, що виступ Перця було розглянуто в міністерстві, на Дні якості облмісцевпрому та на відкритих партійних зборах виробничого об'єднання. За слабкий контроль за якістю готової продукції та формальне ставлення до листів трудящих директорові і завідуючому виробництвом Гусятинської філії Мишуку І. Г. та Драбику І. В. оголошено догани. Накладено на них і партійні стягнення. Замість бракованих шаф до радгоспу «Кременчуцького» завезено доброякісні.

◆ Про те, що ось уже п'ять років будівельно-монтажне управління облрембудтресту ніяк не спроможеться закінчити будівництво котельні у Рівненському обласному неврологічному диспансері, писалося в одному з листів, вміщеному у № 1 журналу за 1983 рік.

Після виступу Перця керуючий Рівненським облрембудтрестом С. З. Линер повідомив, що усі роботи по будівництву котельні закінчено. Котельню випробувано й передано замовникові. Ніяких претензій до якості будівельно-монтажних робіт замовник не має.

◆ В одному з листів, одержаних редакцією, жителі села Аксютівки (Харківська обл.) скаржилися на те, що через відсутність продавця у них ось уже другий рік не працює сільмаг.

Як повідомила заступник голови виконкому Готвальдівської райради Л. Ф. Зимовська, таке становище мало місце. Нині продавця підібрано, і магазин працює.

◆ Після реконструкції електролінії у селі Вербоватівці (Павлоградський район на Дніпропетровщині) частина села залишилась без світла. Мовчали і радіоточки. Лист про це надійшов до редакції.

Після втручання в цю справу Перця недоліки в електропостачанні та радіофікації ліквідовано.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Навіть з двох чорних котів одного білого не буде — кажуть в народі. А от зоотехнік колгоспу «Заповіт Ілліча» (Червоноармійський район Житомирської області) М. М'янівська та бригадир колгоспної будівельної бригади М. Матюшенко, коли робили різні махінації, сподівалися, що їм вдасться лишитися біленькими. Однак не вийшло. До Перця надійшов лист, у якому колгоспники розповіли про те, що зоотехнік самовільно обмінювала корів деяких приємних їй односельчан на кращих із громадського стада, та ще й без будь-яких документів. Ну, а Матюшенку такий обмін провернула з неабиякою користю для себе.

Вдячний бригадир списав нібито на колгоспні потреби купу деревини, яка пішла на будівництво власної хати М'янівської.

Перець звернувся до Червоноармійського районного комітету народного контролю з проханням допомогти розібратися у цій справі. Як повідомив голова комітету тов. В. Гордійчук, факти підтвердилися. За зловживання службовим становищем М'янівській оголошено сувору догану, на неї зроблено грошове нарахування, а Матюшенка з посади бригадира звільнено.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

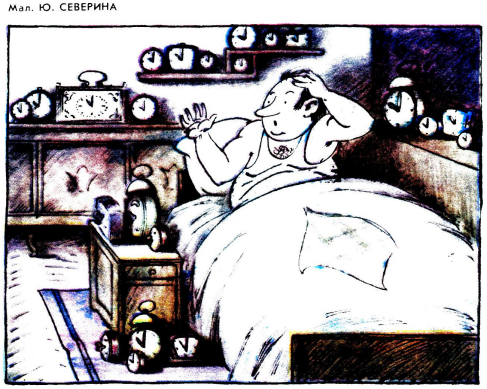

— Може, всі разом таки збудять мене на роботу.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«П'ять діб ходив намилений
По вулиці кербуд,
Просив води хоч трішечки —
Нема — ні там, ні тут...»
В. Г-ський з Чернівців.

— Не здогадався, бідолаха, до Вас звернутися. У Вашій поемі води стільки, що йому оце б і вистачило.

«Ти, зазноба, в тому віці...
А вона мені — по лиці...»
А. З-а з Кіровоградщини.

— Ви ще добре відбулися. Бо коли «зазнобі» натякають на її вік, вона і не таке може утнути.

«Їм що — лопатами махать,
Не те, що рими підбирать.
Тут поки вірш один складеш,
Дивись — і ноги простягнеш...»
Ф. К-ко з Хмельницька.

— Повірте, Вашим читачам іще важче. Так що краще вже беріть у руки лопату.

Все добре починалося,
Я вийшов на проспект,
А по проспекту шастає
Місцевий інтелект...»
В. М-н з Чернігова.

— Коли інтелект десь «шастає», то справи кепські. Співчуваємо...

«Мене не зустрічають,
Не говорять «пока»,
Від мене всі тікають.
Як від клопа...»
Л. Юр-ч з Житомирщини.

— Мабуть, Ви їм читаєте свої вірші?

Страшне перо не в гуска...

«Всі матеріальні і моральні фактори висувають підвищені вимоги й щодо кращого обслуговування, етики по обидва боки прилавка, повного контакту тих, хто його купує».

«На тваринницькій фермі створено кімнату тваринника, яка оформлена літературою, де проводиться школа передового досвіду ферми, підсумки проводяться щоденно, на яких вручаються матеріальні і моральні стимули заохочення».

«Правлінню колгоспу, спеціалістам сільського господарства якнайповніше використати всі резерви, щоб завчасно запастися місцевою поживою, насамперед торфогноєвими компостами та пташиним послідом».

«Заготовлено 8 т пташиного посліду, але він ще не доведений до потрібного виду».

(З протоколів).
Надіслав В. ПОЗНЯК.

«Відомо, що розтягування строків сівби — це значні втрати майбутнього врожаю.
Та, на жаль, цього дотримуються не скрізь».

(З районної газети).
Надіслав Н. ЧЕРКАШИН.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добрий день, шановні телеглядачі! На ваших екранах скульптура, що прикрашає парк у передмісті Черкас — Сосновці. Можна подумати, ніби цим гнітючим видовищем відвідувачів парку хочуть застерегти від регулярних занять спортом, зокрема, важкою атлетикою, і цим уберегти від каліцтва. Не вірте! Спорт — це справді здоров'я. А зловісна скульптура — лиш пам'ятник нехлюйству.

На цьому — до побачення!
До наступного телебачення!

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 11 (1149) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».
Виходить двічі на місяць.
Здано до набору 03.05.83. Підписано до друку 19.05.83. БФ 09620. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.515.000. Зам. 02371.

© Журнал «Перець» 1983 р.
Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

ІЗРАЇЛЬСЬКІ ЗАГАРБНИКИ В ЛІВАНІ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Приступайте до будівництва таборів ось за цими перевіреними зразками.